

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Generalis Totivs Sacri Ordinis Clericorvm Canonicoꝝ Historia Tripartita

Pennotto, Gabriele

Coloniae, Anno M.DC.XXXXV.

XLVIII. De Congregatione S. Mariæ ad Rhenum prope Bononiam in Æmilia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38634

profici, qui virtute praestaret, Alabrianum obtinuerunt, qui deinde Forsempronienfium Episcopatum adeptus, Calend. Maij decedens in Diuorum numerum relatus est. Hæc ille.

Nec dubium, alios quamplures viros doctrina, & sanctitate conspicuos in eadem congregatione olim extitisse, & ex illa ad dignitates Episcopales, & alias euectos, etsi illorum catalogus cum bona parte veterum scripturarum perierit. Nam & monasterium ipsum sæpius vastatum, igni combustum, illius bona commendata, à laicis occupata, & rapinis exposita, vt mirum non sit, scripturas combustas, sed mirum vel vnum lapidem super lapidem inueniri. Tandem anno 1367. monasterium ipsum Portuenfem reperio clericis secularibus commendatum, manentibus tamen in eodem nonnullis canonicis, in quo statu vsq; ad annum 1420. permansit: quo tempore nostræ congregationi reformandum concessum est, cui cum cæteris dictæ congr. monasterij, vno vel altero excepto, nunc etiam est vnicum monasterium Portuenfem complura priuilegia Paschalis II. Innocentius II. Cælestinus II. Adrianus IV. Vrbanus III. Innocentius III. & Alexander IV. concesserunt, de quibus libro sequenti fusius dicemus.

CAPVT QVADRAGESIMOCTAVVM.

De Congregatione S. Mariæ ad Rhenum prope Ciuitatem Bononiam.

I.

Nter vetustas canonicorum congregationes iure, ac merito est numeranda congregatio S. Mariæ ad Rhenum prope ciuitatē Bononiam, cuius caput extitit ipsum monasterium S. Mariæ in ripa fluminis Rheni tertio circiter ab vrbe milliario ædificatum, de cuius prima fundatione variè sentiunt scribentes. Nam Cherubinus in historia Bononiensi, ac cum illo Sigonius de Episcopis Bononiensibus, anno 1083. fundatum aiunt. Verùm cum scribat Iosephus Mozzagrugno lib. 4. fol. 9. pag. 2. primum Priorem dicti monasterij fuisse Guidonem, ad quem Innocentij II. literæ, & aliorum Pontificum ibi relatæ diriguntur, cumque idem Guido vsque ad annum 1169. in Prioratu perseuerauerit, vt apparet ex literis Alexandri III. ad eundem Guidonem Priorem, & illius canonicos datis Beneuenti 18. Calend. Iunij anno Christi 1169. & ab eodem Iosepho Mozzagrugno eodem lib. 4. fol. 11. pag. 2. relatis, vnam ex duobus dicendum videtur, aut monasterium Rhenanum non anno 1083. sed aliquot post annis fundatum: aut certè nondum eo tem-

pore conuentum canonicorum sub Priore degentium habuisse, cum credibile non sit, prius illum Priorem tot annis in regimine monasterij nimirum ab anno 1083. aut demum etiã vsque ad annum 1169. durauisse. Quidquid autem sit de prima illius fundacione, hoc certum, non ante annum circiter 1136. aliquam eius mentionem haberi ex literis Pontificum, nec de aliquo priuilegio ante illud tempus eidem monasterio factò conflare. Cæterum ab illo anno cepit monasterium Rhenanum à Romanis Pontificibus, & Archiepiscopis Rauennatensibus, nec non etiam Episcopis Bononiensibus, & alijs viris religiosus, & pijs attributione priuilegiorum, immunitatum, & temporalium honorum augeri & locupletari, nam in primis ipse Innocentius II. anno 1136. constitutionem canonicorum Portuenfium per Paschalem II. confirmatas, quarum confirmacionis ipse tuus Cardinalis Gregorius Diaconus tituli S. Angeli nuncupatus subscripsit, eisdem canonicis Rhenanis seruandas sua autoritate tradidit, & priuilegio Apostolice sedis munuit, vt ordo canonicus secundum Deū, & B. Aug. regulam ibidè institutus &c. & vt bona, quæ tunc possidebat, vel in futurum adepti essent, firma illas manerent. Priuilegium datum est Pisis an. 1136. 6. Cal. Sept. eodè quoq; an. 1136. eandem Ecclesiã Rhenanam suis priuilegijs primitus munierunt Gualtherius Archiep. Rauennaten. & Henricus Episcopus Bononiens. vt patet ex forma petitiogiorum, quæ refert Mozzagrugno eod. lib. 4. fol. 8. & seqq.

Et ex tunc canonici Rhenani bono Christi odore plurimum circunquaque flagrantes ceperunt numero familiarium augeri: nam illos sequentes Ecclesias olim tenuisse, ex priuilegijs monasterio Rhenano factis, manifestè liquet, etsi non satis conslet, an omnes fuerint Conuentuales. fuerunt autem

Prima ipsa Ecclesia B. Mariæ ad Rhenu, quæ caput erat totius cõgregationis, cuius Priori cæteri aliarũ Ecclesiarum Priores subiegebantur, de qua dictum est supra cap. 13.

Secunda S. Saluatoris Bononiensis, quam circa annum 1136. cum antea esset parochialis, eisdem canonicis Rhenani loco hospitij primum acceperunt, postea verò statim insularatam, in collegiatam exereerunt. ea nunc caput est congregationis, quæ ab illa S. Saluatoris Bononiensis congregat. nuncupatur.

Tertia S. Andree in Turrice Ila.

Quarta S. Domini iuxta Bagnum.

Quinta S. Mariæ in Raticola.

Sexta S. Jacobi loci casei Dei nuncupati. quorum Ecclesiarum meminit Eugenius III. in quodam priuilegio concessò Guidoni Priori, & canonicis Rhenanis 3. idus Maij anno 1150.

Septima S. Potentianæ in Vrbe Roma, quam

quod spe palpalibus Deum tatur, on aut etiã riu extitit nuj lib. 2. dicant. T canonicum cum canon affumptio si Ecclesie regerent iam vulg Moguunt raut. quæ autem eide de ident Rhenana sume dicit tra alios q & alios q recentent teinentes ex mona Cardinali teracenti lium per reur. E me erant congr. R legia non Cardinali ex canon de solis trie Noua Frigidian id cauere

Quinta S. Præcedis in eadem Vrbe Roma, quæ Alexander III. in suo priuilegio dato anno 1177. Calend. Februarij cessatur, ab Anastasio IV. illam canonicis Rhenanis concessam, & regerent eadem claufula, vt ordo canonicus monasterium Deum, & B. Augustini Regulam in eadem claufula, & obseruaretur. quam concessit Alexander sua autoritate confirmauit.
 [] In congregationi priuilegia complura concesserunt Romani Pontifices, ac etiam Imperatores, quorum meminerunt Basilius Siretensis in lib. Indulgentiũ congregationis Ladinialis Gregorius Diaconus tituli S. Angeli nuncupatus subscripsit, eisdem canonicis Rhenanis seruandas sua autoritate tradidit, & priuilegio Apostolice sedis munuit, vt ordo canonicus secundum Deū, & B. Aug. regulam ibidè institutus &c. & vt bona, quæ tunc possidebat, vel in futurum adepti essent, firma illas manerent. Priuilegium datum est Pisis an. 1136. 6. Cal. Sept. eodè quoq; an. 1136. eandem Ecclesiã Rhenanam suis priuilegijs primitus munierunt Gualtherius Archiep. Rauennaten. & Henricus Episcopus Bononiens. vt patet ex forma petitiogiorum, quæ refert Mozzagrugno eod. lib. 4. fol. 8. & seqq.

Hæc enim hæc congregatio multos viros præcipuos, qui non solum ad dignitatem Episcopalem, sed etiam ad Cardinalatum, & Summum Pontificatum ascenderunt, si vera de illis scribit Petrus Mozzagrugno lib. 4. proxime citato.
 [] Hæc enim hæc congregatio multos viros præcipuos, qui non solum ad dignitatem Episcopalem, sed etiam ad Cardinalatum, & Summum Pontificatum ascenderunt, si vera de illis scribit Petrus Mozzagrugno lib. 4. proxime citato.

Hæc enim hæc congregatio multos viros præcipuos, qui non solum ad dignitatem Episcopalem, sed etiam ad Cardinalatum, & Summum Pontificatum ascenderunt, si vera de illis scribit Petrus Mozzagrugno lib. 4. proxime citato.

Hæc enim hæc congregatio multos viros præcipuos, qui non solum ad dignitatem Episcopalem, sed etiam ad Cardinalatum, & Summum Pontificatum ascenderunt, si vera de illis scribit Petrus Mozzagrugno lib. 4. proxime citato.

Hæc enim hæc congregatio multos viros præcipuos, qui non solum ad dignitatem Episcopalem, sed etiam ad Cardinalatum, & Summum Pontificatum ascenderunt, si vera de illis scribit Petrus Mozzagrugno lib. 4. proxime citato.

quod spe palpalibus Deum tatur, on aut etiã riu extitit nuj lib. 2. dicant. T canonicum cum canon affumptio si Ecclesie regerent iam vulg Moguunt raut. quæ autem eide de ident Rhenana sume dicit tra alios q & alios q recentent teinentes ex mona Cardinali teracenti lium per reur. E me erant congr. R legia non Cardinali ex canon de solis trie Noua Frigidian id cauere

capta dispositionem Guidonis S.R. E. presbyteri Cardinalis tituli Pastoris nuncupati Adrianus Waldem Ecclesie Rhenane concessit anno 1155. xvi. Calend. Aprilis flauens, vt ordo canonicus secundum Deum, & B. Augustini Regulam in ea constitueretur, & perpetuis futuris temporibus seruaretur.

Quarta S. Praxedis in eadem Vrbe Roma, quam Alexander III in suo priuilegio dato anno 1177. x. Calend. Februarij testatur, ab Anastasio IV. eisdem canonicis Rhenanis concessam, & repetito, eam eadem clausula, vt ordo canonicus secundum Deum, & B. Augustini Regulam in eadem institueretur, & obseruaretur. quam concessissent iam Alexander sua autoritate confirmauit.

Hic congregationi priuilegia complura concesserunt Romani Pontifices, ac etiam Imperatores, quorum meminerunt Basilius Sirenius nosster in lib. Indulgentiarum congregationis Lateranensis. Ioannes Baptista Signius lib. 2. de Ordinibus, & Statu canonicorum regularium, & Iosephus Mozzagrusus lib. 4. proximè citato.

Habuit etiam hae congregatio multos viros praecelarios, qui non solum ad dignitatem Episcopalem, verum etiam ad Cardinalatum, & Summum Pontificatum ascenderunt, si vera de illis scribit Petrus Michaelis Venetus canonicus S. Saluatoris Bononiensis, & ex illo Ioannes Baptista Signius lib. 2. cap. 8. & 9. & supra cap. 6. & Iosephus Mozzagrusus, qui Signium transcripsit lib. 4. fol. 99. & alibi quippe quod illos suos, aut se de illis antiquis canonicis Rhenanis esse afferunt. Verum omnes ab eis in dictis locis numeratos inter canonicos Rhenanos recensere non audeo, primò, quia video illos in dictis canonicis monasterio Rhenano adscribendis fundamento dubio, & incerto niti, quod quantum ex illorum verbis conijctis, duplex est, alterum est Calendarium quoddam in antiquo monasterio Rhenano repperitum, in quo singulorum canonicorum nomina ex hac vita migrantium describi conseruauerunt, alterum vero Annales antiqui dicte congregationis, quos in Bibliotheca monasterij S. Saluatoris Bononiensis adseruari fatetur Ioannes Baptista Signius lib. 2. cap. 6. & alibi non semel; nam quod attinet ad Calendarium, non omnes in eo adscriptos ex Rhenana congregatione canonicos fuisse, sed ex alijs etiam congregationibus eiusdem professionis, habes ex vltimo decreto Generalis Capituli apud monasterium Portuense celebrati, cuius autoritate iustum est illud Calendarium conchi, ac in illo nomina singulorum canonicorum defunctorum cuiuslibet congregationis, eiusdem tamen professionis describitur, quod Calendarium non solum apud Rhenanos, sed etiam apud nostros Portuenses, & Bononienses S. Victoris, & S. Ioanis in monte habebatur, & nunc etiam forsitan habetur, vt testatur canonicus nostri fide digni, qui illud viderunt. Pariter,

quod spectat ad Annales, in illis multos errores palpabiles contineri, statim ostendemus.

Deinde ipsi autores alio fundamento falso nituntur, omnes canonicos regulares olim Bononiæ aut etiã Romæ existentes ex congreg. Rhenanorũ extitisse, quemadmodum illa Io. Baptista Signij lib. 2. c. 8. in princ. & Mozzagregni verba indicant. Testatur frater Petrus Michaelis Venetus canonicus nosster in Commentarijs suis, se legisse, sexdecim canonicos de Rhenano ipse ad Cardinalatus honorem assumptos. Nec sanè mirum, inquit, cum ipsa Lateranensis Ecclesia, & omnes Ecclesie titulares Cardinalium reuerentur per hos tum canonicos, qui omnes Regulam iam vulgatam D. Patru Augustini à Concilio praesertim Moguntino citra, de quo diximus, tunc andam susceperunt, quæ verba vel de sola identitate Ordinis, nõ autem eiusdem congregationis intelligi volunt, vel de identitate canonicorum eiusdem congreg. Rhenanæ. Et si in primo sensu loquantur, verisimè dicuntur; sed contra seipos loquuntur, qui contra alios digladiantur, B. Guarinum, & Lucii II. & alios quosdam inter Lateranenses canonicos recensentes, præter quod ex huiusmodi identitate intentum probare non possunt, quod nimirũ ex monasterio Rhenano sexdecim Canonicos ad Cardinalatus honore fuerint assumpti; quia Lateranensis Ecclesia, & oēs alii titulares Cardinalium per eosdem tunc regulares canonicos reuerentur. Esto enim essent eiusdem Ordinis, nõ tamẽ erant eiusdem monasterij Rhenani; neq; eiusdem congreg. Rhenanæ, quæ quatuor, vel quinque Collegia non excedebat. Præter quod falso etiã aiunt, Cardinales titulares S. Praxedis, & S. Potentianæ ex canonicis regularibus promoti ierosolitos, nam de solis titularibus S. Crucis in Ierusalè & S. Mariz Nouæ, quæ erant Ecclesie congregationis S. Frigidiani, siue Lateranensis, Romani Pontifices id cauerunt, vt supra cap. 16. notatum.

Demum, quæ de Romanis Pontificibus Innocentio II. Lucio II. Innocentio III. necnõ de S. Guarino Episcopo Pranesino, & S. R. Ecclesie Cardinali ijdem autores ex illorum Annalibus Saluatoriensibus comminiscuntur, eos monasterij Rhenani canonicos fuisse, valde dubia, aut etiam manifestè falsa videntur, nam in primis, quod aiunt de Innocentio II. Anno 1136. Innocentius II. Romanus antea vocatus D. Gregorius Canonicus Regularis, & reformator eiusdem canonici ordinis in monasterio Rhenensi, vbi & canonicum habitum suscepit, ac S. Potentianæ de Vrbe vnitus sub Adriano III. vt in Bulla presati Pontificis sub datum Romæ apud sanctum Petrum 6. Calend. Aprilis 1134. dum esset Bononia causa Rudij, ad summum apicem ascendit Pontificis dignitatis, sed quæ annis 13. mensibus 7. diebus 8. vt in Calendario Rhenano antiquo legitur, commendatur ibidem eius obitus anno Domini incarnationis 1143. Sui vero Pontificatus 14. mense Septembri, sepultus est in Laterano in obitu apostolica mira opere si vltra. Quæ sunt verba Signij lib. 2. c. 6. & Moz-

III.

TIMVM
orum sub Priore
dibile non sit, primò
in regimine mouerit
antè demum etiã rati
auisse. Quod quid aut
one, hoc certum, non
6. aliquam etiã m
ontificum, nec de
tempus eadem mon
erum ab illo anno ex
um à Romano Pont
is Rauenatensibus
Bononiensibus, di
ijs attributione priu
& temporalium bo
rari, nam in primis ip
6. constitutionem
per Paschalem II. con
natiõni ipse tuæ
Canonus tituli S. Ang
eisdem canonicis A
ritate tradidit, & p
minuit, vt ordo cano
B. Aug. regulam hui
quæ tunc possidebat
firma illis maneret.
1136. Cal. Sep.
dem Ecclesie Rhen
nitus manerunt Cal
naten. & Henrici
atet ex forma priuile
zagrusus cod. lib. 4.
Rhenani bono Chri
quaque flagrantis co
arum augeri, nam illo
tenentis, ex priuilegi
actis, manifestè hõet,
in omnes fuit Can
n.
S. Mariz ad Rhenã, qu
ationis, cuius Priore
Priores subiecerunt,
cap. 13.
Bononiensibus, quæ
tate esset parochialis,
loco hospitij primario
atim insinuarant, in
tunc caput est congreg
natoris Bononiensium.
Turrice lia.
iuxta Bagnum.
Raticola.
Cassa Dei nuncupati
quod Eugentius illar
Guidoni Priore, & ca
us Majanno 1190.
in Vrbe Roma, quam

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Onophrii, Ciacconi, ac referentibus Inno-
centio III. sed ab Vrbano II.
fuisse eorum, eorum
Rhenano, sed ex Lan-
dat Baronius, non ex
sed monasterium
tunc Laterani nomen
us.
o II. ex eisdem Annalibus
scribitur, hunc mem-
Congregatione S. Fregi-
dalis, cum ex eisdem An-
nalibus canonice ex mo-
netur etiam in agro Beo-
nit praelatum, nuncupat
de Luzzo, non vltimum
videtur: tunc appo-
pota certum est, Luzzo
Luzianensi Lateranensi im-
mense non ab Innocen-
tiano, sed a Calisto II.
Onophrii, vel ab Hono-
rico Vaticano, illum
enim accepit, nec ip-
sae inquit, Innocentium
illum hunc ante vocat
o Rhenano vocat. A
lateranensi locum no-
lem tituli S. Crucis
ritum a mendacio tan-
se esse poterat. Dicitur
Cruce cum suam. Eo-
monasterium in Laterano
statuit, ut probatur Ca-
leste non nisi de gra-
assumere, quod pte-
de congr. Rhenano, non
set. Dicitur enim ante
nononicos S. Fregidii,
& S. Marie Nouae. Quod
iam nunc exare in agro
lucij nuncupatur, nomen
dicitur illud primum
in homine eius reman-
dicitur Luzzo, quod illud
tum, vel per illud nomen
sibus abundans, quod
o Bononiensi.
nocentio III. in Mon-
8 pag. 2. ignominie On-
e est, falsum est, & in
Onophrii de septimo
mensi, & locandam libe-
nti cap. 3. Quod auctori-
tam S. Potentiana cano-
tum id esset, Onophrii
litari identitatem, per
falsum esse suspicari

Hum ex canonico Lateranensi assumptu scri-
bitur prax Onophrii, Signius de Regno Italiae
lib. 1. sub anno 1198. Ciacconius in Innocentio
III. Volterranus lib. 2. Iohannes Baptista de Ca-
nalicis, & nouissime Laertius Cherubinus in
Bibliotheca Innocentio III. quibus magis fides
adhibenda est, quae Annalibus Saluatoriensibus.
Dante certitudinis reputandum est, quod de
S. Guarino Cardinali, & Episcopo Pranci-
scano ex eisdem Annalibus committuntur, il-
lum ex canonico Rhenano assumptum ad dig-
nitatem Cardinalatus, & Episcopatus Praenesti-
conuntarium enim verum est, illum in Ecclesia
Cathodrica Bononiensi tunc regulari clericum
fuisse, deinde ut strictiori sub regula vitam in-
tercederet, Mortariense monasterium magna tunc
sanctitatis fama redolens contendisse, id enim,
prax quod verisimilissima illius monasterij tabu-
lata restantur, comprobant electio a Papiensibus
de dicto Guarino in illorum Episcopi commu-
ni consensione facta, de qua nullus haesitat, nec
etiam ipse Mozzagnus, attestantibus vno ore
Iustitiam Papiensibus, qui de illius Ecclesia Epi-
scopi scripserunt, nam quomodo tam vnanimi
consensu in vno conuenissent, non optimè per-
fectum non sumus, & probatum: aut quomodo
consulset, vel probatum habuissent, qui inter eos,
vel apud illos nunquam stetit, sed nec ab illis
aliquando visus fuisse: quid etiam opus habu-
isset praesidi quare, ad Episcopale digni-
tatem recusatam, non inter Papienses, sed a-
pud Bononienses tempore illius electionis pra-
latus fuisse?

Quomodo quae de Episcopis Bononiensibus, pra-
ferunt de Gerardo Gisla ex eisdem Annalibus
efficiunt, quos non Rhenanos, sed vel S. Iohannis
monasterio, vel S. Victoris canonicos fuisse cer-
tissimum liquet.

Haec loquas, quam animo statueram, prosequi
coactus sum, tum propter nonnullos, qui auto-
ritate praedictorum Annalium freti, non pauca
contra veritatem effundunt, tum ad cuiusdam au-
toris impostura retendunt, & reuincendam, qui
et S. Guarinum a Canonicis Mortariensibus ad
Rhenanos transferret, librum Alphonsi Ciaco-
nij de summis Pontificibus corrupti, dum post pa-
giam 14. subdit nonnullis paginis auctoris, a-
liis loco illarum posuit, quo fit, ut eiusdem libri eo-
dem anno, & loco ab eodem impressore, & sub no-
mine eiusdem auctoris impressi exemplaria diuersa
habemus, in quorum altero B. Guarinus inter ca-
nonicos Mortarienses, altero inter Rhenanos re-
feratur: quae quae qui signum meditatus est,
Deus volente, citationem ex Augustino Ticinense
de auctore posita reliquerit, quae fraudè retexit, cum
Augustinus Ticinensis, ex quo Surius, & ipse Ci-
conius, B. Guarinum non inter Rhenanos, sed inter
Mortarienses ponat, quod si re diligenter attendas,
et alij eius loci factum reperies, maxime vbi de

Honorio II. & de Lucio II. agitur; nam post pagi-
na 359. subditur tunc notato literis H h, in
quo de Honorio II. autor scribit, illum canonicum
Lateranensem fuisse, alij reposuit, in quo Rhe-
nanum fingit, non aduertens in pagina immedia-
te praecedenti nu. 358. expressè scriptum: *Lambertus
de Fagnano Canonicus Regularis Lateranensis.*

Tandem haec congregatio euerit monasterio
S. Marie de Rheno ab exercitu Iohannis Galeatii
Ducis Mediolanensis, amissis etiam monasterij
S. Potentiana, & S. Marie Nouae, & alijs circa an-
num 1418. vel sub anno 1430. in Francisco Ghis-
lerio vltimo eiusdem congregationis canonico,
& Priore S. Saluatoris Bononiae eodem anno 1430.
defuncto, extincta est, ipso monasterio Saluatori-
ensi canonicis Ambrosianis, siue Ilicitanis di-
uersi habitus & obseruantiae, nuper sub Grego-
rio XII. institutis, per Martinum V. concessis, qui
illud in caput suae ipsorum congregationis exeret.

CAPVT QVADRAGE-
SIMVM NONVM.
De Congregatione S. Mariae de
Crescentiacoujxta Mediola-
num.

IN Mediolanensi agro ter-
tio circiter ab vrbe milliario,
in loco, qui Orientem ver-
sus Crescentiacum vulgo
Crescenzago nuncupatur,
existente Oberto Archiepi-
scopo Mediolanensi circa an-
num Christi 1140. Quidam vir nobilis religio-
sus, & diues, Ecclesiam in honorem B. Virginis
Dei Genetricis aedificauit, quam attributis pra-
dij, ac redditibus locupletatam, canonicis regu-
laribus regendam obtulit. Primus enim canoni-
ca Praepositus fuit Dominus Otto de Morbiji
nobilis Mediolanensis, sub quo, vt etiam sub a-
lijs, qui eidem in regimine successerunt, canoni-
cae disciplinae vigor adeo resplenduit, vt in Cong-
regationem complurium Collegiorum illud
Collegium breui excreuerit, ac in eo viri doctri-
na, & vitae integritate praelari non pauci florue-
runt, qui ad gradus Episcopales, ac etiam Cardinali-
tios fuerunt assumpti, & licet dictum monasterium
hostili inuasione semel totum flagrauerit, & varia
dispendia, & vastationes successibus temporum
non semel sustinuerit, quibus ferè omnia illius au-
thentica monumenta perierunt, & ob hanc cau-
sam non possit integer Catalogus locorum dictae
Congregationis inueniri: adsunt tamè veridicae
& authenticae scripturae, ex quibus constat, illud
fuisse olim caput non ignobilis Congregationis
secundum propria statuta viuicntis, cuius Praelati
ad ipsum monasterium S. Marie de Crescentia-
co singulis annis in mensè Maij ad celebrandum

lib. 11.

R r Genec.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN